

Info presentatie; "ZIJN Boodschap in Openbaring Verdieping 1"

Een waarschuwende stem!

Gebaseerd op 1 Koningen 17:8-24; 18:1-19

“Een tijdlang bleef Elia in de Bergen bij de beek Kerit. Daar werd hij maandenlang op wonderlijke wijze van voedsel voorzien. Later, toen als gevolg van de aanhoudende droogte de beek opdroogde, gaf God Zijn dienstknecht bevel een schuilplaats te zoeken in een heidens land.

“Maak u op, ga heen naar Zarfath, dat bij Sidon is, en woon aldaar; zie, Ik heb daar een weduwwrouw geboden, dat zij u onderhoude.”

Deze vrouw was geen Israëlitische. Nooit had zij de voorrechten en zegeningen ondervonden die deel waren van Gods uitverkoren volk; maar ze geloofde in de ware God, en had het licht gevolgd dat op haar weg had geschinen. En toen er voor Elia geen veiligheid meer was in het land van Israël, zond God hem naar deze vrouw om in haar huis een onderdak te vinden.

“Toen maakte hij zich op, en ging naar Zarfath. Als hij nu aan de poort der stad kwam, ziet, zo was daar een weduwwrouw, hout lezende; en hij riep tot haar, en zeide: Haal mij toch en weinig waters in dit vat, dat ik drinke. Toen zij nu heenging om te halen, zo riep hij tot haar, en zeide: Haal mij toch ook een bete broods in uw hand.”

In dit gezin, dat door armoede getroffen was, drukte de honger zwaar; en het jammerlijke beetje eten scheen het einde te betekenen. De komst van Elia op de dag dat de weduwe vreesde de strijd om het bestaan op te geven, stelde haar geloof in de macht van de levende God, die voor haar levensonderhoud kon zorgen, op een zware proef. Maar zelfs in haar uiterste nood getuigde ze van haar geloof door het verzoek in te willigen van de vreemdeling, om haar laatste stukje brood met hem te delen.

In antwoord op de vraag van Elia om eten en drinken, zei de weduwe:

“Zo waarachtig als de Heere, uw God, leeft, indien ik een koek heb, dan alleen een hand vol meels in de kruik, en een weinig olie in de fles! En zie ik heb een paar houten gelezen, en ik ga heen, en zal het voor mij en voor mijn zoon bereiden, dat wij het eten, en sterven. En Elia zeide tot haar: Vrees niet, ga heen, doe naar uw woord; maar maak mij vooreerst een kleinen koek daarvan, en breng mij dien hier uit; doch voor u en uw zoon zult gij daarna wat maken. Want zo zegt de Heere, de God Israëls: Het meel van de kruik zal niet verteerd worden, en de olie der fles zal niet ontbreken, tot op den dag, dat de Heere regen op den aardbodem geven zal.”

Er had geen grotere beproeving dan deze van haar geloof gevraagd kunnen worden. Tot nu toe had de weduwe alle vreemdelingen vriendelijk en gastvrij behandeld. Ondanks alle lijden dat voor haar en haar kind het gevolg zou kunnen zijn, voldeed ze vol vertrouwen in de God van Israël, die in haar behoeften kon voorzien, aan het verzoek van Elia, en bood het hoofd aan deze zware beproeving van gastvrijheid.

De gastvrijheid, die deze Fenicische vrouw bewees aan Gods profeet, was geweldig, en geweldig werd haar geloof en haar edelmoedigheid beloond.

“zo at zij, en hij, en haar huis, vele dagen. Het meel van de kruik werd niet verteerd, en de olie van de fles ontbrak niet, naar het woord des Heeren, dat Hij gesproken had door den dienst van Elia.”

En het geschiedde na deze dingen, dat de zoon dezer vrouw, der waardin van het huis, krank werd; en zijn krankheid werd zeer sterk, totdat geen adem in hem overgebleven was. En zij zeide tot Elia: Wat heb ik met u te doen, gij man

Info presentatie; "ZIJN Boodschap in Openbaring Verdieping 1"

Gods? Zijt gij bij mij ingekomen, om mijn ongerechtigheid in gedachtenis te brengen, en om mijn zoon te doden?"

En hij zeide tot haar: Geef mij uw zoon. En hij nam hem van haar schoot, en droeg hem boven in de opperzaal, waar hij zelf woonde, en hij legde hem neder op zijn bed. ... En hij mat zich driemaal uit over dat kind, en riep den Heere aan, ... En de Heere verhoorde de stem van Elia; en de ziel van het kind kwam weder in hem, dat het weder levend werd. En Elia nam het kind, en bracht het af van de opperzaal in het huis, en gaf het aan zijn moeder; en Elia zeide: Zie, uw zoon leeft. Toen zeide de vrouw tot Elia: Nu weet ik, dat gij een man Gods zijt, en dat het woord des Heeren in uw mond waarheid is."

De weduwe te Zarfath deelde haar bete broods met Elia; en als dank werden haar leven en het leven van haar zoon gespaard. Aan allen die in tijden van druk en gebrek medeleven en hulp tonen aan anderen die het nog moeilijker hebben, heeft God rijke zegeningen beloofd. Hij is niet veranderd. Zijn macht is niet minder dan in de dagen van Elia. De belofte van de Heiland is nog even zeker als in de tijd dat deze gegeven werd:

"die een profeet ontvangt in den naam eens profeten, zal het loon eens profeten ontvangen."

Mattheüs 10:41

"Vergeet de herbergzaamheid niet; want hierdoor hebben sommigen onwetend engelen geherbergd."

Hebreeën 13:2

Deze woorden hebben niets van hun betekenis verloren in de loop der tijd. Onze hemelse Vader brengt op de weg van Zijn kinderen nog steeds gelegenheden die verborgen zegeningen zijn; en wie deze gelegenheden waarnemen, ervaren grote blijdschap.

"En zo gij uw ziel opent voor den hongerige, en de bedrukte ziel verzadigt; dan zal uw licht in de duisternis opgaan, en uw donkerheid zal zijn als de middag. En de Heere zal u geduriglijk leiden, en Hij zal uw ziel verzadigen in grote droogten, en uw beenderen vaardig maken; en gij zult zijn als een gewaterde hof, en als een springader der wateren, welke wateren niet ontbreken."

Jesaja 58:10-11

Tot Zijn trouwe dienstknechten zegt Christus ook nu:

"Die u ontvangt, ontvangt Mij; en die Mij ontvangt, ontvangt Hem, Die Mij gezonden heeft."

Mattheüs 10:40

Geen enkele vriendelijke daad, bewezen in Zijn naam, zal onbeloond en onbekend blijven. In deze erkenning omvat Jezus zelfs de zwaksten en kleinsten van Gods gezin.

"En zo wie een van deze kleinen",

- zij die als kinderen zijn in hun geloof en kennis aangaande Christus -

"in den naam eens discipels, voorwaar zeg Ik u, hij zal zijn loon geenszins verliezen."

Mattheüs 10:42

Inde lange jaren van droogte en hongersnood bad Elia vurig dat de harten van Israël afgewend wouden worden van de afgodendienst tot trouw aan God. Lijdzaam wachtte de profeet, terwijl Gods hand zwaar drukte op het beproefde land. Bij het zien van het

Info presentatie; "ZIJN Boodschap in Openbaring Verdieping 1"

lijden en gebrek aan alle kanten werd zijn hart vervuld met smart, en wenste hij dat hij de macht bezat om spoedig een hervorming tot stand te brengen. Maar God zelf werkte zijn plannen uit, en Zijn dienstknecht kon alleen maar bidden in geloof, en wachten op de tijd dat God zou ingrijpen.

De afval in de dagen van Achab was het gevolg van vele jaren van zondigen. Stap voor stap, jaar voor jaar was Israël van de goede weg afgeweken. Geslacht na geslacht hadden ze geweigerd een effen baan voor hun voeten te maken, en tenslotte had het merendeel zich overgegeven aan de leiding van de macht van het kwaad.

Omstreeks een eeuw was voorbijgegaan sinds Israël, o.l.v. David, eensgezind lofliederen had gezongen voor de Allerhoogste, waardoor ze hun volkomen afhankelijkheid van Hem erkenden voor dagelijkse genade. Luister naar hun lofzangen:

"o God onzes heils! ... Gij doet de uitgangen des morgens en des avonds juichen. Gij bezoekt het land, en hebbende het begerig gemaakt, verrijkt Gij het grotelijks; de rivier Gods is vol waters; wanneer Gij het alzo bereid hebt, maakt Gij hunlieder koren gereed. Gij maakt zijn opgeploegde aarde dronken; Gij doet ze dalen in zijn voren; Gij maakt het week door de druppelen; Gij zegent zijn uitspruitsel.

Gij kroont het jaar Uwer goedheid en Uw voetstappen druipen van vettigheid. Zij bedruipen de weiden der woestijn; en de heuvelen zijn aangegord met verheuging. De velden zijn bekleed met kudden, en de dalen zijn bedekt met koren; zij juichen, ook zingen zij."

Psalm 65:6, 9-14

Toen had Israël God erkend als Degene die de grondslagen der aarde had gelegd. Als uiting van hun geloof hadden zij gezongen:

"Gij had ze met den afgrond als een kleed overdekt; de wateren stonden boven de bergen. Van Uw schelden vloten zij, zij haastten zich weg voor de stem Uws donders. De bergen rezen op, de dalen daalden, ter plaatse, die Gij voor hen gegrond had. Gij hebt een paal gesteld, die zij niet overgaan zullen; zij zullen de aarde niet weder bedekken."

Psalm 104:6-9

Door de kracht van de Almachtige worden de elementen van de natuur in de aarde en de zee binnen hun perken gehouden. En deze elementen gebruikt Hij voor het welzijn en geluk van Zijn schepselen.

"De Heere zal u opendoen Zijn goeden schat, den hemel, om aan uw land regen te geven te zijner tijd, en om te zegenen al het werk uwer hand;"

Deuteronomium 28:12

"Die de fonteynen uitzendt door de dalen, dat zij tussen de gebergten henen wandelen. Zij drinken al het gedierte des velds; de woudezels breken er hun dorst mede. Bij dezelve woont het gevogelte des hemels, een stem gevende van tussen de takken....

Hij doet het gras uitspruiten voor de beesten, en het kruid tot dienst des mensen, doende het brood uit de aarde voortkomen, En den wijn, die het hart des mensen verheugt, doende het aangezicht blinken van olie; en het brood, dat het hart des mensen sterkt. ...

Hoe groot zijn Uw werken, o Heere! Gij hebt ze alle met wijsheid gemaakt; het aardrijk is vol van Uw goederen. Deze zee, die groot en wijd van ruimte is, daarin is het wriemelende gedierte, en dat zonder getal, kleine gedierten met

Info presentatie; "ZIJN Boodschap in Openbaring Verdieping 1"

grote. ... Zij allen wachten op U, dat Gij hen hun spijs geeft te zijner tijd. Geeft Gij ze hun, zij vergaderen ze; doet Gij Uw hand open, zij worden met goed verzadigd."

Psalm 104: 10-15, 24-28

Israël had overvloedig gelegenheid tot blijdschap. Het land dat de Heere hun had gegeven, was een land, overvloeiende van melk en honing.

Tijdens de tocht door de woestijn had God beloofd dat Hij hen zou leiden naar een land waar ze nooit gebrek behoeften te hebben vanwege gebrek aan regen.

"Want het land, waar gij naar toe gaat, om dat te erven, is niet als Egypteland, vanwaar gij uitgegaan zijt, hetwelk gij bezaait met uw zaad, en bewatert met uw gang, als een kruidhof. Maar het land, waarheen gij overtrekt, om dat te erven, is een land van bergen en dalen; het drinkt water bij den regen des hemels; Een land, dat de Heere, uw God, bezorgt; de ogen des Heeren, uws Gods, zijn gedurig daarop, van het begin des jaars tot het einde des jaars."

Deuteronomium 11:10-12

De belofte van overvloedige regen was gegeven op voorwaarde van gehoorzaamheid.

"en het zal geschieden, zo gij naarstiglijk zult horen naar Mijn geboden, die Ik u heden gebiede, om den Heere, uw God, lief te hebben, en Hem te dienen, met uw ganse hart en met uw ganse ziel; Zo zal Ik den regen uws lands geven te zijner tijd, vroegen regen en spaden regen, opdat gij uw koren, en uw most, en uw olie inzamelt. En Ik zal kruid geven op uw veld voor uw beesten; en gij zult eten en verzadigd worden.

Wacht uzelf, dat ulieder hart niet verleid worde, dat gij afwijkt, en andere goden dient, en u voor die buigt; Dat de toorn des Heeren tegen ulieden ontsteke, en Hij den hemel toesluite, dat er geen regen zij, en het aardrijk zijn gewas niet geve; en gij haastelijk omkomt van het goede land, dat u de Heere geeft.

Deuteronomium 11:10-17

"Daarentegen zal het geschieden, indien gij de stem des Heeren, uws Gods, niet zult gehoorzaam zijn, om waar te nemen, dat gij doet al Zijn geboden en Zijn inzettingen, die Ik u heden gebiede; ... En uw hemel, die boven uw hoofd is, zal koper zijn, en de aarde, die onder u is, zal ijzer zijn. De Heere, uw God, zal pulver en stof tot regen uws lands geven; van den hemel zal het op u nederdalen, totdat gij verdelgd wordt."

Deuteronomium 28:15, 23-24

Dit waren enkele van de wijze raadgevingen van de Heere aan het oude Israël.

"Legt dat deze Mijn woorden in uw hart, en in uw ziel, en bindt ze tot een teken op uw hand, dat zij tot voorhoofdspanzelen zijn tussen uw ogen; En leert die uw kinderen, sprekende daarvan, als gij in uw huis zit, en als gij op den weg gaat, en als gij nederligt, en als gij opstaat;"

Deuteronomium 11:18-19

Deze geboden waren duidelijk; toch dreigde met het verstrijken der eeuwen, toen het ene geslacht na het andere de voorzieningen, die voor hun welzijn getroffen waren, uit het oog verloor, de rampzalige invloed van de afval elke bescherming van goddelijke genade weg te vagen.

Zo gebeurde het dat God Zijn volk nu bezocht met Zijn zwaarste straffen. De voorspelling van Elia ging op verschrikkelijke wijze in vervulling.

Info presentatie; "ZIJN Boodschap in Openbaring Verdieping 1"

Drie jaren lang werd de onheilsbode in stad en land gezocht. Op Achabs bevel hadden vele vorsten gezworen dat de vreemde profeet niet in hun land kon zijn. Toch bleef het zoeken voortgaan; want Izebel en de profeten van Baäl haatten Elia met een dodelijke haat, en geen inspanning was hun te veel om hem te vinden. En nog steeds was er geen regen.

Ten slotte kwam na vele dagen het woord des Heeren tot Elia:

"Ga heen, vertoon u aan Achab; want Ik zal regen geven op den aardbodem."

Gehoorzaam aan Gods bevel ging Elia heen om zich aan Achab te vertonen. Toen Elia op reis ging naar Samaria, had Achab voorgesteld aan Obadja, zijn hofmaarschalk, om een grondig onderzoek in te stellen naar bronnen en waterbeken, in de hoop weide te vinden voor de stervende kudden. Zelfs in het koninklijk paleis werd de uitwerking van de langdurige droogte scherp gevoeld. De koning, die zich bezorgd maakt over zijn huishouden, had besloten om zelf met zijn dienaar op zoek te gaan naar gunstige plaatsen waar mogelijk weidegrond gevonden zou worden.

"En zij deelden het land onder zich, dat zij het doortogen; Achab ging bijzonder op een weg, en Obadja ging ook bijzonder op een weg."

"Als nu Obadja op den weg was, ziet, zo was hem Elia tegemoet; en hem kennende, zo viel hij op zijn aangezicht, en zeide: Zijt gij mijn heer Elia?"

Tijdens de afval in Israël was Obadja trouw gebleven. Zijn heer, de koning, had hem niet ertoe kunnen brengen de ware God ontrouw te worden. Nu werd hij geëerd met een opdracht van Elia, die tegen hem zei:

"Ik ben het; ga heen, zeg uw heer: Zie Elia is hier."

Verschrikt riep Obadja uit:

"Wat heb ik gezondigd, dat gij uw knecht geeft in de hand van Achab, dat hij mij dode?"

Het brengen van zulk een boodschap aan Achab was de dood zoeken.

"Zo waarachtig als de Heere, uw God, leeft, zo er een volk of koninkrijk is, waar mijn heer niet gezondend heeft, om u te zoeken; en als zij zeiden: Hij is hier niet; zo nam hij dat koninkrijk en dat volk een eed af; dat zij u niet hadden gevonden. En nu zegt gij: Ga heen, zeg uw heer: Zie, Elia is hier. En het mocht geschieden, wanneer ik van u zou weggegaan zijn, dat de Geest des Heeren u wegnam, ik weet niet waarheen; en ik kwam, om dat Achab aan te zeggen, en hij vond u niet, zo zou hij mij doden."

Met een plechtige eed beloofde Elia aan Obadja, dat zijn opdracht niet vergeefs zou zijn.

"Zo waarachtig als de Heere der heirscharen leeft, voor Wiens aangezicht ik sta, ik zal voorzeker mij heden aan hem vertonen!"

Door deze belofte gerustgesteld, ging Obadja Achab tegemoet en berichtte het hem. Verbaasd en verschrikt luisterde de koning naar de boodschap van de man die hij haatte en vreesde, en naar wie hij zo onvermoeid had laten zoeken. Hij wist maar al te wel dat Elia zijn leven niet op het spel zou zetten alleen om hem te spreken. Was het mogelijk dat de profeet nog meer rampen over Israël wilde brengen? Het hart van de koning beefde van angst. Hij dacht aan de verstijfde arm van Jerobeam. Achab moest wel gehoor geven aan de oproep van de profeet, en hij durfde zijn hand niet opheffen tegen Gods boodschapper. Vergezeld door een lijfwacht van soldaten ging de bevende vorst de profeet tegemoet.

De koning en de profeet staan tegenover elkaar. Hoewel Achab vervuld is van haat, schijnt hij toch in Elia's tegenwoordigheid machteloos. Door zijn eerste woorden:

Info presentatie; "ZIJN Boodschap in Openbaring Verdieping 1"

"Zijt gij die beroerder van Israël?"

openbaart hij onbewust de diepste gevoelens van zijn hart. Achab wist dat door Gods woord de hemel als van koper was geworden, en toch trachtte hij de schuld van het zware oordeel, dat op het land rustte op de profeet te werpen. Voor de zondaar is het vanzelfsprekend om de boodschapper van God aansprakelijk te stellen voor de rampen die komen als gevolg van het afwijken van het rechte pad. Zij die zich onder satans macht plaatsen, kunnen de dingen niet zien zoals God ze ziet. Als de spiegel der waarheid hen wordt voorgehouden, worden ze boos bij de gedachte dat ze vermaand moesten worden. Door zonde verblind, weigeren ze zich te bekeren. Ze hebben het gevoel dat Gods dienstknechten zich tegen hen hebben gekeerd, en de zwaarste straffen verdienen.

Elia, die met een rustig geweten voor Achab stond, tracht niet zich te verontschuldigen of de koning te vleien. Hij zoekt ook niet de toorn van de koning af te wenden door te wijzen op het goede nieuws, dat de droogte bijna voorbij is. Verontwaardigd, en ijverig voor Gods eer, kaatst hij de beschuldiging van Achab terug, en verklaart onbevreesd dat diens zonden, en de zonden van zijn vaders deze verschrikkelijke ramp over Israël hadden gebracht.

"Ik heb Israël niet beroerd, maar gij en uws vaders huis, daarmee, dat gijlieden de geboden des Heeren verlaten hebt en de Baäls nagevolgd zijt."

In onze tijd is er behoefte aan de stem die op strenge wijze berispt, want ernstige zonden hebben de mensen van God gescheiden. Het ongeloof is een modeverschijnsel geworden.

"Wij willen niet dat Deze over ons zal heersen",

roepen duizenden. De aangename predicaties, die zo vaak gebracht worden, maken geen blijvende indruk; de bazuin geeft geen helder geluid. Mensen worden niet diep getroffen door de duidelijke scherpe waarheden van Gods Woord.

Er zij tal van belijdende christenen die, als ze hun ware gevoelens zouden uiten, zouden zeggen: Waarom zou men zo duidelijk moeten zijn? Ze zouden ook de vraag kunnen stellen: Waarom moest Johannes de Doper tegen de Farizeeën zeggen:

"Gij addereengebrouedsels, wie heeft u aangewezen te vlieden van den toekomende toorn?"

Lukas 3:7

Waarom moest hij de toorn van Herodias wekken door Herodes te zeggen dat hij niet met de vrouw van zijn broer mocht leven? De voorloper van Christus liet het leven door deze duidelijke taal. Waarom had hij zich niet zo kunnen gedragen dat hij niet het misnoegen wekte van hen die in zonde leefden?

Zo hebben mensen die trouwe bewaarders van Gods wet hadden moeten zijn, geredeneerd, tot eindelijk omzichtigheid de plaats van trouw heeft ingenomen en zonde niet langer bestraft wordt. Wanneer zal de stem die getrouw berispt, weer in de kerk worden vernomen?

"Gij zijt die man!"

2 Samuël 12:7

Woorden, zo duidelijk als ze gesproken werden door Natan tot David, worden tegenwoordig zelden van de kansel gehoord, zelden gezien in openbare publicaties. Als dit niet zo zelden zou voorkomen, zouden we meer zien van Gods macht, geopenbaard onder de mensen. De boodschappers des Heeren behoren niet te klagen dat hun arbeid vruchteloos is, zolang ze zich niet bekeren van hun eigen verlangen

Info presentatie; "ZIJN Boodschap in Openbaring Verdieping 1"

naar goedkeuring, en hun wens mensen te behagen, waardoor ze de waarheid onderdrukken.

De voorgangers die mensen trachten te behagen, en die spreken: Vrede, Vrede, terwijl God niet van vrede heeft gesproken, zouden er goed aan doen hun harten te verootmoedigen voor God, en om vergeving te vragen voor hun onoprechtheid en hun gebrek aan zedelijke moed. Niet uit liefde voor de naaste verzachten ze de boodschap die hun is toevertrouwd, maar uit liefde voor gemak en zelfzucht. Ware liefde zoekt in de eerste plaats Gods eer en de redding van zielen. Zij die deze liefde bezitten, zullende waarheid niet omzeilen om gespaard te blijven voor de onaangename gevolgen van duidelijke taal. Als zielen in gevaar verkeren, moeten Gods dienaars niet aan zichzelf denken, maar de woorden spreken die hun gegeven zijn, en weigeren het kwaad te verontschuldigen of goed te praten.

Het ware te wensen dat elke evangeliédienaar zich bewust zou zijn van de heiligheid van zijn ambt en zijn werk, en de moed zou openbaren die Elia heeft getoond! Als boodschappers door God aangesteld, dragen evangeliédienaren een ontzagwekkende verantwoordelijkheid. Zij moeten wederleggen, bestraffen en bemoedigen met alle lankmoedigheid. (zie 2 Timotheüs 4:2).

In de plaats van Christus moeten ze werken als rentmeesters van de verborgenheden des hemels, de gehoorzamen bemoedigen en de ongehoorzamen waarschuwen. Werelds beleid mag bij hen niet de doorslag geven. Nooit mogen ze afdwalen van de weg waarop Jezus hen heeft geboden te gaan. Ze moeten in geloof voorwaarts gaan en eraan denken dat ze omringd zijn door een wolk van getuigen. Ze moeten niet hun eigen woorden spreken, maar woorden die Eén, groter dan alle vorsten op aarde, hun geboden heeft. Hun boodschap moet luiden:

"Aldus spreekt de Heere."

God roept mannen als Elia, Natan en Johannes de Doper, - mannen die getrouw Zijn boodschap zullen brengen, zonder aan de gevolgen te denken; mannen die voor de waarheid durven uitkomen, al zou het alles vragen wat ze bezitten.

God heeft niets aan mensen die in tijden van gevaar, wanneer kracht, moed en invloed nodig zijn, bevreesd zijn op te komen voor het recht. Hij roept mensen die trouw zullen strijden tegen het kwaad, die strijd voeren tegen de geweldhebbers en machten, tegen de overheden van de duisternis dezer wereld, tegen geestelijke boosheden in hemelse gewesten.

Tot hen zal Hij zeggen:

"Wel, gij goede en getrouwe dienstknecht, ... ga in, in de vreugde uws heeren."

Mattheüs 25:23

Uit het boek Profeten en Koningen blz. 81-89